

Johannes Nikolaus Rumbheld

**Honori ultimo, meritissimoqve Viri Maxime Reverendi ... Domini Johannis Petri
Gruenenbergii Philos. & Theol. Doct. ... debuit**

Rostochii: Typis Joh. Weplingi, [1712]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1806886065>

Druck Freier Zugang

66 Stücke

Wk1b Gen

2/2 -4°

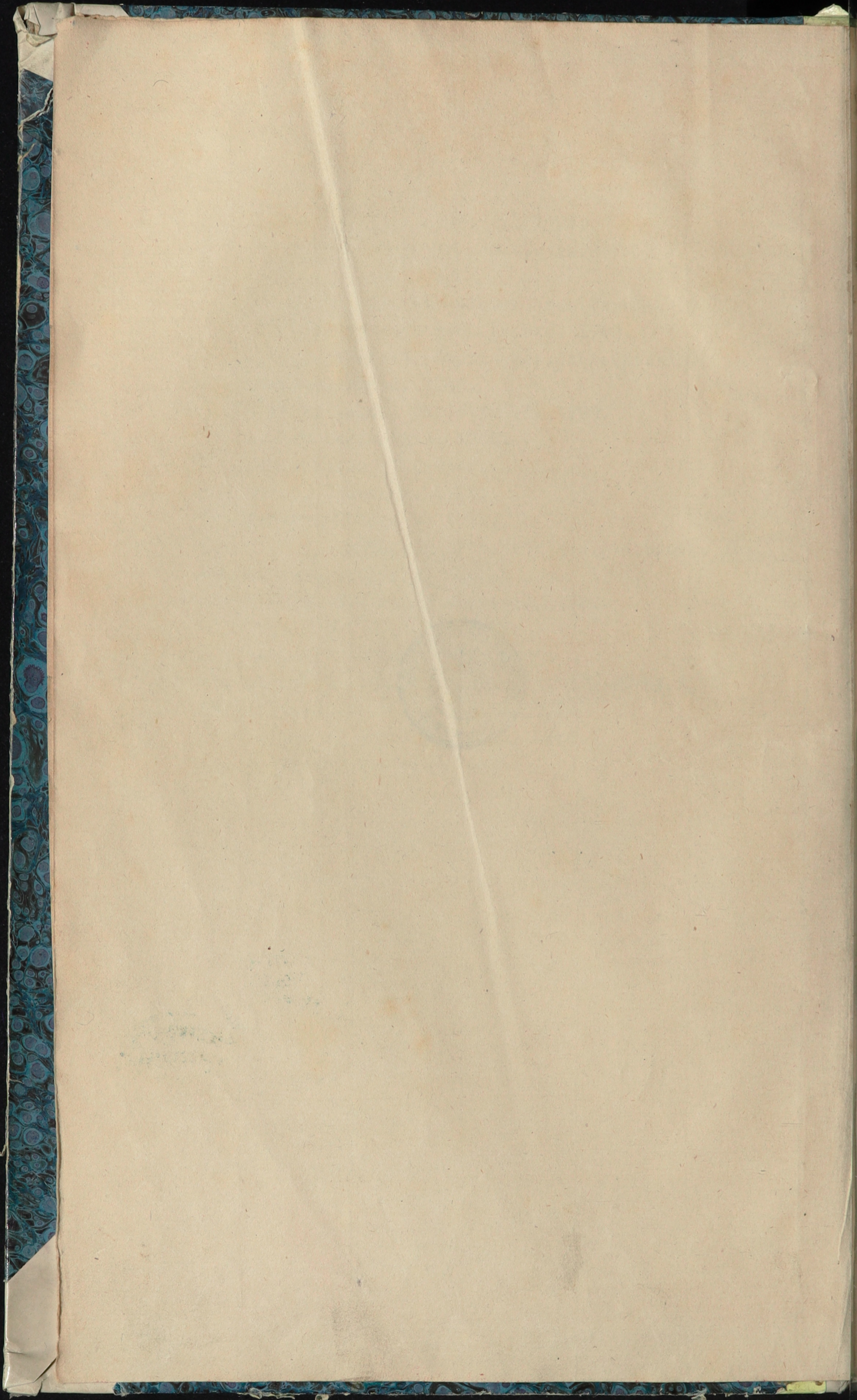
Inhaltsverzeichnis der Leichenprogramme
in alphabetischer Ordnung der gefeierten
Person mit Sterbejahr.

1. Arnd, Karl. 1721.
2. Bademüller, Johannes. 1723.
3. Baltzer, Jakob. 1706.
4. Becker, Heinrich. 1720.
5. Bergk, Catharina v., geb. v. Hecken. 1712.
6. Steinkopf, Margaretha, geb. Christian. 1719.
7. 8. Crohn [Krohn], Johann Adolph. 1750.
9. Darjes, Joachim. 1740.
10. Duve, Joh. Abraham. 1728.
11. Fabricius, Jakob. 1653.
12. Festing, Johannes. 1685.
13. Willebrand, Catharina Christine, geb. Fischer. 1742.
14. Eggerdes, Catharine Marg., geb. Gerdes. 1714.
15. Graumann, Christian Daniel. 1764.
16. Tielcke, Cath. Dorothea, geb. Giesen. 1719.
17. Glück, Friedrich Gottfried. 1707.
- 18-22. Grünenberg, Johann Peter. 1700.
23. Haberkorn, Joh. Balthasar. 1707.
24. 25. Hahn, Julius Ernst. 1751.
26. Henning, Anna Christina, verh. Redeker. 1718.
27. Hildebrand, Christian. 1712.
28. Knesebeck, Heinrich. 1719.
29. Lembke, Agneta, geb. Hinze. 1749.
30. Lesch, Daniel. 1707.
31. Lindemann, Eva, verh. Dugge. 1719.
32. Lindenbergh, Kaspar. 1713.
33. Lüders, Marcus. 1738.
34. Mohr, Heinrich. 1729.
35. Schmidt, Helene Catharina, geb. Petersen. 1756.
36. Radow, Georg. 1699.
37. Müller, Christian. 1740.
38. Niehenck, Georg Vitus Heinrich. 1795.
39. Palthen, Samuel von. 1750.
40. Rhades, Georg Michael. 1758.

41. Rhon, Christoph Gottlieb. 1724.
42. Schelhamer, Henrica Maria, verh. Burchard. 1720.
43. Sandow, David. 1752.
44. (Saß, f) Charlotte Wilhelmine, geb. Thymne. 1787.
45. Schlaff, Agneta, geb. Lembke. 1748.
46. Vorast, Margareta Sophia, geb. Schleeff. 1758.
47. Schmidt, Jonas. 1745.
48.49. Starck, Samuel Christfried. 1769.
50. Gens Schuckmannia. 1706.
51-55. Schwartzkopff, Kaspar. 1691.
56. Senst, Johannes. 1723.
57. Sibeth, Nikolaus. 1721.
58. - , Catharina Elisabeth, geb. Siebrandt. 1719.
59. Sibrand, Catharina, verh. Radow. 1720.
60. Stever, Christian Michael. 1722.
61. Tielke, Joh. Joachim. 1724.
62. Vandewil, Alexandre de. 1684.
63. Stockmann, Anna Margäreta, geb. Varenius. 1715.
64. Walther, Matthias Gustav. 1768.
65. Weidener, Johann Joachim. 1732.
66. Wolfrant, Dietrich. 1698.

Ko

21.

167

Honori ultimo , meritissimoqve
Viri

Maxime Reverendi , Amplissimi , Excellentissimiqve

D O M I N I

**JOHANNIS PETRI
GRUENENBERGII**

Philos. & Theol. Doct. & Profess. Publ. in Alma Rosarum cele-
berrimi, Consilarii in Ecclesiasticis Gravissimi, Superins-
tendentis Diœceseos Meklenburgensis
meritissimi,

Viri

Singulari Eruditione,

Viri

Nunquam satis admiranda Prudentia,

Viri

Summis Ingenii Dotibus,

Hoc quicquid est,
debut

JOHANNES RUMBELD

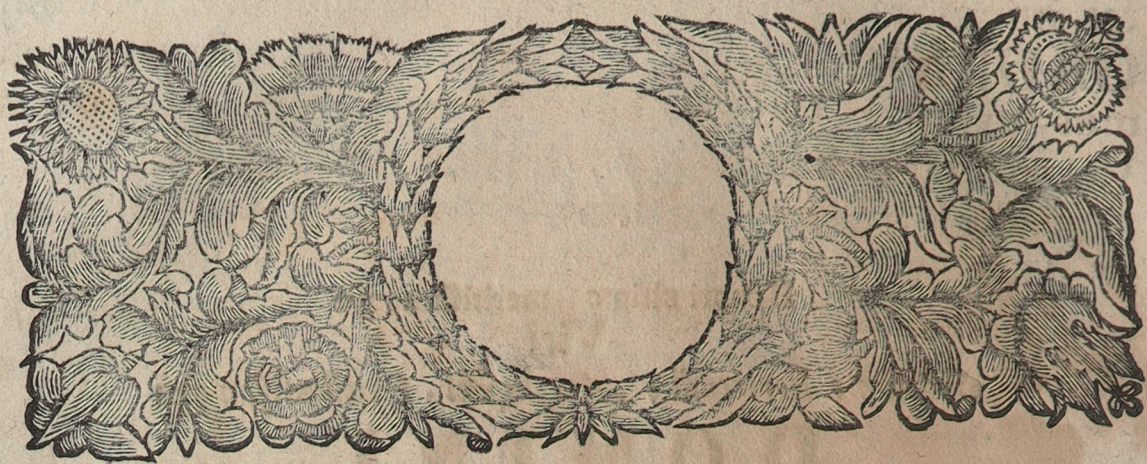
Mega-Radumensis Pastor

Anno 1712. Die 27. Jani

ROSTOCHII,

Typis Joh. Weplingi, SEREN. PRINC. & ACAD , Typogt.

HAud incongrue Cœlestis sapientia,
mellitissimus nempe Salvator noster, Sum-
mos Ecclesiæ Doctores Cant. I. v. 17. cum CE-
DRIS comparat, quod sic satis attestatur Bern-
hardus, qui Sermone 46. vult, hic per CEDROS
mysticè, seu metaphoricè Viros Ecclesiasticos denotari. Et
CEDRUS quidem, quoniam imputribile, nec non odorife-
rum, altæque proceritatis lignum, satis indicat, quales oportet
assumi in vicem lignorum. Ergo validos & constantes,
necesse est, esse eos, qui super alios ordinantur, nec non lon-
ganimè in spe, atque ad superna mentis verticem attollen-
tes, qui etiam bonum fidei suæ, & conversationis ubique
odorem spargentes, dicere cum Apostolo possint: Christi
bonus odor sumus DEO in omni loco. Cum his, quæ supra
dicta de CEDRO, omnino convenire videntur, quæ ex ore
scriptoque Ambrosii percipimus, qui Serm. 4. in Ps. 118. sic
differit: Genus hoc arboris nunquam amittit suam viridita-
tem, hyeme, juxta ac vere, atque æstate comam pascit, nec
diverso colore mutatur. Sola hanc arborem ventus nun-
quam suo HONORE dispoliat: Sola nunquam veteri exutitur
amictu & novo flore vestitur. Jam vero præcellentes Virtutes
CEDRI de Magno nostro **GRUENENBERGIO** facile
deprædicare possem; mihi tamen brevitatis causa hac vice
sufficiat, tantum illud, quod CEDRUS viriditatem suam amittit
tat

cat nunquam, illud de nostro nunquam satis laudando
GRUENENBERGIO verè, & revera adstruere possu-
mus, qui viret, vivit, & floret quoad Animam & quoad
VIRTUTES; ex hisce quidem prius præterimus, posterius vero
paccissimis repræsentabimus. Ut autem à cultu Numi-
nis divini fundamento omnium virtutum firmissimo, prin-
cipium ducam; Nullum Ephorus noster diem abire passus
est, quonon ardentissimis precibus, sanctissimum Numen
pro incolumitate Ecclesiæ, & omnium ejus membrorum
salute supplex invocabat. Singulare ejus studium conser-
vandæ veræ Religionis & adversus eos, qui illam nulla ex
parte labefactare conarentur, pientissimum ejus odium elu-
cebat, quid? Zelus Ecclesiæ inflammabat animum ejus. Non
tamen cum Timone, Nerone & Diogene exuebat ani-
mum placidum & affabilem, abhorrebat à Catonis vultu;
neminem aut aspectu, aut colloquio arcebat; nihil justa
petentibus denegabat: si quid denegare cogebatur, eâ
utebatur lenitate sermonis, ut eos, quibus negabat, æquos
à se & placatos dimitteret. Et ut paucis multa dicam;
Domus ejus erat oraculum sapientiæ. Muneri Academico
& Ecclesiastico tam solerter, tam erudite, tam utiliter præ-
fuit, ut vix ullius lingua decenter eloqui possit. Svavita-
te sua innata multos mirifice commovit. Vitæ ejus a deo
erat inculpata, ut vivum multis vivendi esset Exemplar.
Brevibus: bene vivendo, & bene docendo populum in-
struebat, eratque VIR sine exemplo, qui dignissimus, ut
diutius orthodoxæ Ecclesiæ, Almæ Academiæ, Reveren-
do Ministerio, totique literato orbi vivendo prodesset.
Ast abiit hic incomparabilis Theologus proh dolor! ipsi
usque oculi caligant, qui pro salute Ecclesiæ vigilare soliti;
torpet lingua, quæ oracula sacra svadebat, obrigescit oris
decor, in quo ipsa habitabat Humanitas. Nostrum igitur,
svavissimi Dn. Confratres Districtus Meclenburgici imprimis
erit, tanti certe optimi VIRI mortem acerbius deflere Domi-
numque messis sedulo invocare, quo dignos & fideles
operarios in messem suam porrò vocare & mittere velit.
GRU-

GRUNENBERGIADES, Vah! Nomen Auster
& Euris

Quod celebrant, præcox in sua fata iuit,
Heu! propera quæstus, certatim accurite Lymphæ,
Singultusque inter singula verba, veni
Obsessum luctu pectus, quiritantia verba
Rumpite continuo; Thallo petrus abit!
Thallo petrus abest. Est quænam res mage luctu
Dignatio? mage cur fletibus ora madent?
Ah decus! Ah magni columen prælustre Lycæi
Sic cadis! æternum plangite Varniades!
Plangite perpetuum, Modo grata mente repostum
Hoc maneat cunctis dum lacrymæ saliant,

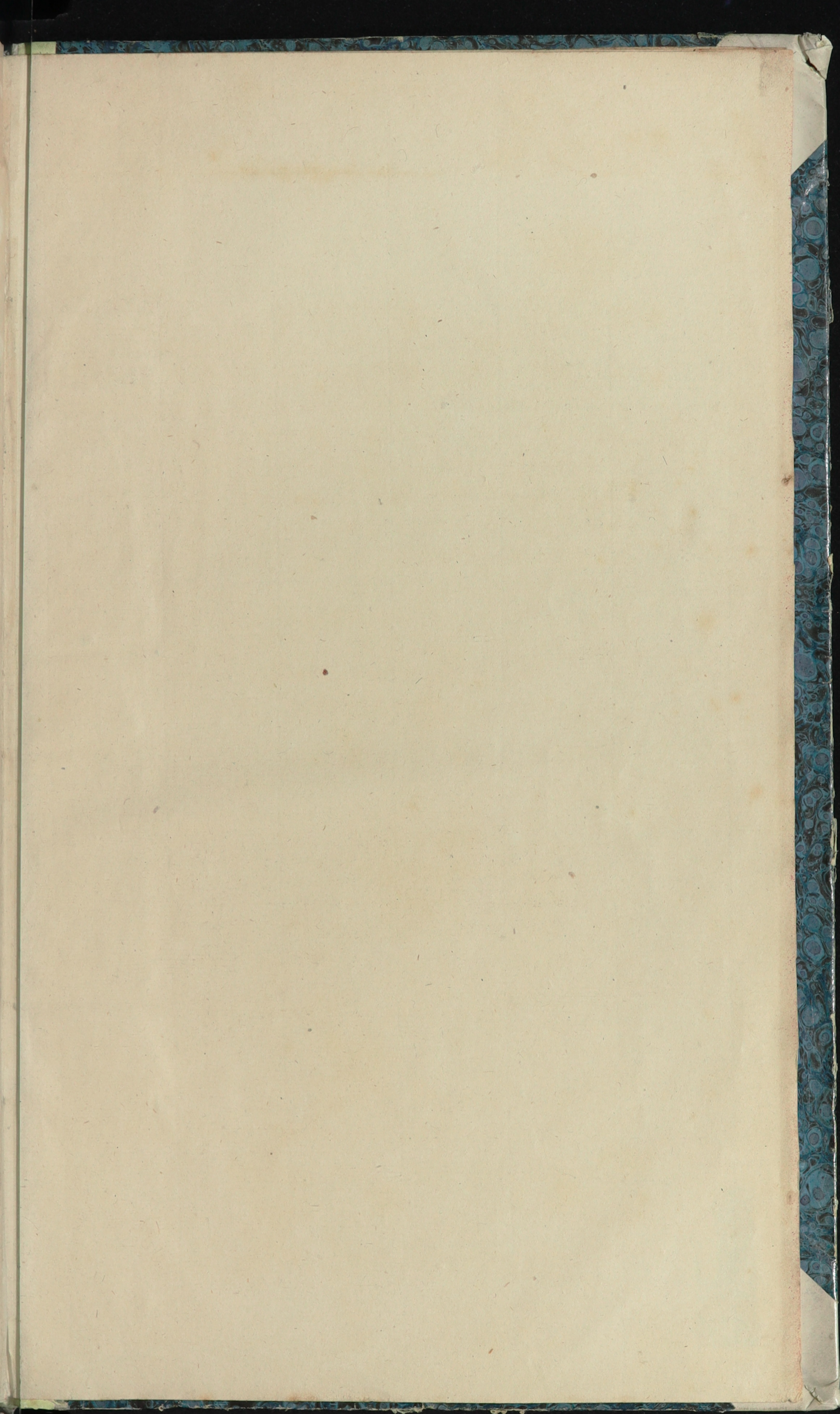
GRUNENBERGIADES, quem norunt Auster
& Euris

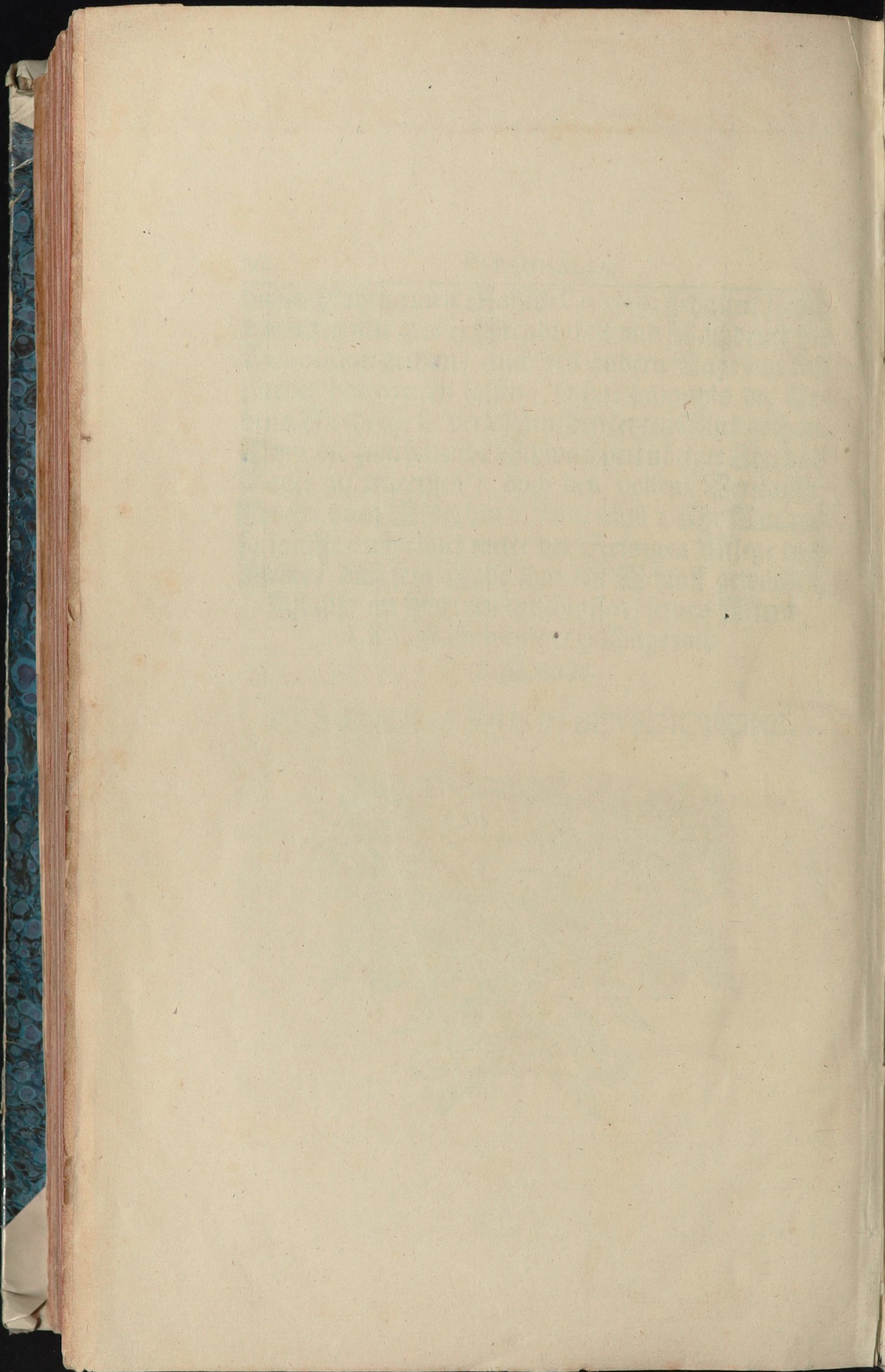
Sicquidem moritur, duraque fata subit.
Verum semper honos meritum, nomenque manebunt,
Ingentes quoad huc Auster & Euris erunt.

*hoc cum gemitu & lacrymis
SUPERINTENDENTI Suo nunc
desideratissimo posuit*

JOH. FRID. STAVENTHAGEN.
Past. Laf.

33
LBMV Schwerin
000.188 018

quam, illud de nostro nunquam satis laudando
NENBERGIO verè, & revera adstruere possus-
si viret, vivit, & floret quoad Animam & quoad
res; ex hisce quidem prius præterimus, posterius vero
his repræsentabimus, Ut autem à cultu Numi-
ni fundamento omnium virtutum firmissimo, prin-
ducam; Nullum Ephorus noster diem abire passus
non ardentissimis precibus, sanctissimum Numen
plumitate Ecclesiæ, & omnium ejus membrorum
plex invocabat. Singulare ejus studium conser-
veræ Religionis & adversus eos, qui illam nulla ex-
defactare conarentur, piensissimum ejus odium elu-
vid? Zelus Ecclesiæ inflammabat animum ejus. Non
none, Nerone & Diogene exuebat ani-
& affabilem, abhorrebat à Catonis vultu;
pectu, aut colloquio arcebat; nihil justa
negabat: si quid denegare cogebatur, eâ
e sermonis, ut eos, quibus negabat, æquos
dimitteret. Et ut paucis multa dicam;
ut oraculum sapientiæ. Muneri Academico
am solerter, tam erudite, tam utiliter præ-
ius lingua decenter eloqui possit. Svavita-
altos mirifice commovit. Vitæ ejus a deò
ut vivum multis vivendi esset Exemplar.
vivendo, & bene docendo populum in-
e VIR sine exemplo, qui dignissimus, ut
xæ Ecclesiæ, Almæ Academiæ, Reveren-
totique literato orbi vivendo prodesset,
comparabilis Theologus proh dolor! ipsi
gant, qui pro salute Ecclesiæ vigilare soliti;
qvæ oracula sacra svadebat, obrigescit oris
ela habitabat Humanitas. Nostrum igitur,
onfratres Districtus Meclenburgici in primis
optimi VIRI mortem acerbius deflere Domi-
sedulo invocare, quo dignos & fideles
stem suam porrò vocare & mittere velit.
GRU-

